

Lim - Catherine

Món tiền của Ah Bah

Món tiền của Ah Bah, hai tờ một đồng và đủ loại xu kẽm, nằm một đồng trên tấm khăn tay cũ, nhưng Ah Bah miễn cưỡng kéo góc khăn thành một bọc để cất vào hộp thiếc đựng thuốc lá. Ah Bah miễn cưỡng vì nó thích nhìn món tiền của nó lắm. Nó đã làm mấy chuyện sau đây với món tiền của nó: trải mấy tờ tiền giấy ra và xếp các đồng xu thành hàng bên cạnh, xếp thành chồng mấy đồng xu theo loại, xếp chồng các đồng xu để mỗi cột thành một đồng. Nhưng nó vẫn cứ muốn tiếp tục sờ tiền của nó. Nó có thể nói chính xác đồng xu nào ai cho hay ở đâu ra. Đồng hai mươi xu xanh xỉn ở cạnh do Ah Lam Soh cho nó khi bà mở ví làm rớt đồng xu và nó nhặt lên hộ bà. Bà ấy nói “Cháu cứ giữ lấy”, từ đó Ah Bah nhìn kỹ mỗi lần Ah Lam Soh mở ví hay thò tay vào túi áo. Đồng mười xu sáng hơn tất cả mấy xu kia thật ra nó tìm thấy gần đồng rác, gần như bị chiếc dép cũ che khuất. Và đồng lớn nhất hết thấy, năm mươi xu, thì nó kiếm được. Nó vẫn còn khá ngạc nhiên tại sao Kim Heok Soh cho nó nhiều tiền như thế; nó chỉ cần đứng trước nhà và nói với khách đến thăm:

“Kim Heok Soh tới tiệm đồ khô một tiếng nữa mới về. Bà dặn cháu coi nhà cho bà”. Nhưng Kim Heok Soh ở trong nhà cả buổi; nó biết vì nó nghe tiếng bà trong phòng với ai đó.

Nó đếm món tiền của nó - năm đồng tám mươi lăm xu -, và tìm nó rộn ràng. Rất cẩn thận, rốt cuộc nó kéo mấy góc khăn thành một gói chặt rồi bỏ vào hộp thiếc đựng thuốc lá. Rồi nó đậy kín nắp, tiền của nó bây giờ an toàn và bảo đảm sẵn sàng trở lại chỗ giấu trong góc tủ đằng sau đồng áo quần, báo và lịch cũ.

Bây giờ Ah Bah trở nên bồn chồn, nó nhìn xem con mắt của cha nó liệu có để tới cái tủ áo xộc xệch cũ kỹ chứa kho tàng của nó không, vì có lần cha nó tìm thấy tiền của nó - tiền hai mươi và mười xu tổng cộng thành hai đồng - buộc trong miếng giẻ giấu dưới gối của nó, ổng lấy mua thêm chai bia. Cha nó uống bia gần như mỗi tối. Đôi khi ổng vui sau khi uống bia, ổng nói huyền thuyên chuyện này chuyện nọ và mỉm cười một mình. Nhưng thường ổng rầu rĩ và nổi nóng, ổng sẽ quát bất cứ ai tới gần. Một lần ổng ném chai bia không bay sót đầu mẹ của Ah Bah và trúng tường vỡ tan. Ah Bah sợ cha nó, nhưng mẹ nó đứng vững. Bà bảo “Đồ điên”, nhưng không bao giờ để ổng nghe. Mỗi khi ổng không có nhà, bà lên ra chơi bài ở nhà

Ah Lam Soh. Một tối bà về, mặt đỏ bừng sôi nổi và cho nó năm mươi xu; bà bảo hôm đó gặp bữa may. Những lúc khác, bà về trông vẻ chán nản, và Ah Bah biết bà thua hết tiền ở nhà Ah Lam Soh.

Năm mới sắp đến, Ah Bah đợi một cách hăng hái không giấu được. Năm mới có nghĩa là phong bao lì xì. Mấy ngón tay thon nhỏ của Ah Bah nồng nhiệt nắm lấy phong bao đỏ lì xì mà khách đầu năm cho nó tới nỗi mẹ nó mắng và vừa lắc đầu rầu rĩ xin lỗi, vừa lớn tiếng bình phẩm với khách:

- Thằng Ah Bah nhà tôi, nó chả biết ngượng gì cả!

Ngón trỏ và ngón cái của nó thành thạo nắm phong giấy đỏ, Ah Bah có thể nói ngay bao nhiêu tiền trong phong bao đỏ. Tim nó hơi chùng xuống nếu ngón tay sờ thấy cạnh cứng của đồng xu, vì nhiều nhất là bốn mươi hay tám mươi xu. Nhưng nếu không cảm thấy gì, thì vui sướng nào bằng! Bên trong ít nhất là một đồng.

Năm nay Ah Bah có tám tờ một đồng. Nó khó mà tin nổi khi kiểm kê tài sản của nó vào ngày cuối mùa lễ. Tám tờ tiền mới tinh, còn mùi mới, và không bị nhàu ngoại trừ nếp gấp để nhét vào phong bao đỏ. Tám đồng! Và chưa kể một đồng nhỏ tiền xu. Ah Bah sướng run người chưa từng thấy.

Rồi nó cứ bồn chồn lo sợ, vì biết cha nó biết món tiền lì xì

của nó. Thật vậy, cha nó đã nhắc một hai lần, và Ah Bah chắc chắn ông sẽ kiểm dưới giường, tủ áo và mọi chỗ trong nhà.

Nghĩ tới chuyện đó làm tim Ah Bah đập mạnh vì uất ức tức giận. Tổng cộng số tiền trong hộp thuốc lá thiếc của nó bây giờ là mười bảy đồng hai mươi lăm xu. Ah Bah cương quyết bảo vệ số tiền của nó bằng bất cứ giá nào. Không ai được lấy tiền của nó. Phát điên, Ah Bah tới tủ áo lấy gói tiền trong hộp thuốc lá thiếc ra nhét vào túi quần. Nó phồng ra một cục lộ liễu. Ah Bah không biết làm gì, và bộ óc nhỏ bé của nó cuống cuồng tìm cách thoát khỏi tình huống rất kinh khủng này.

Hôm sau nó lang thang trong làng như thường lệ, khi về nhà, nó tức tưởi khóc. Túi nó rỗng. Lúc mẹ nó tới hỏi chuyện gì, nó bù lu bù loa. Nó vừa nức nở vừa kể rằng một gã Ấn Độ nom gớm ghiếc xô nó xuống đất và lấy tiền của nó. Cha nó trong phòng chạy ra bắt Ah Bah kể lại chuyện đã xảy ra lần nữa. Khi Ah Bah kể xong, đang sụt sùi đau khổ, cha nó gõ đầu nó và gầm gừ:

- Đồ ngu! Tại sao mày muốn khoe tiền lì xì của mày? Bây giờ mất hết!

Và khi nghe kể số tiền là mười bảy đồng hai mươi lăm xu, ông hết sức bức tới mức phải đánh thẳng bé thêm.

Mẹ Ah Bah lau vết bầm trên mặt chỗ nó bị xô xuống đất và dắt nó tránh xa cha nó. Bà mắng:

- Mày ngờ nghếch. Tại sao mang nhiều tiền như thế trong người? Chắc chắn sẽ có đũa cướp!

Cảm thấy tội nghiệp nó, bà sờ soạng túi áo thấy có dư năm mươi xu, vì thế bà cho nó:

- Lần sau đừng ngờ nghếch nữa nghe con.

Nó nhận tiền và rất xúc động. Rồi trong cơn thôi thúc, nó nắm tay bà dẫn ra ngoài nhà tới cái chuồng gà cũ gần giếng dưới đám cây. Nó thì thầm với bà, tìm nó gần ổ tung vì sôi nổi dương dương tự đắc giữ được bí mật.

- Đó! Trong hộp thuốc lá thiếc, sau miếng gỗ đó!

Để chứng minh, nó chui vào chuồng gà và hiện ra ngay, nòng nặc mùi chuồng gà, đắc thắng nắm chặt cái hộp thiếc. Nó mở nắp hộp cho bà xem tiền bên trong.

Bà hoàn toàn kinh ngạc. Rồi bà cười và lắc đầu cái khôn khéo của nó, trong khi nó đứng nhìn lên bà, mắt nó ngời sáng và trơ tráo trong chiến thắng.

Bà nói:

- Mày là thằng lanh lợi, nhưng cẩn thận đừng hay tới gần chuồng gà. Túi cha mày lại rỗng, ông đang kiếm quanh để thấy có tiền của ai ông lấy được, đồ quỷ sứ.

Ah Bah kiếm được hai mươi xu giúp Ah Lau Sim nạo dừa,

và mẹ nó cho nó giữ mười xu nó tìm thấy trên kệ, dưới cái lược. Nắm chặt tiền, nó lên ra khỏi nhà. Đúng lúc ra khỏi chuồng gà, nó đứng thẳng lên làm bộ kiểm đếm nhóm lửa, vì cha nó đứng ở cửa đang nhìn nó. Cha nó lại đang bồn chồn, đi đi lại lại với vẻ mặt tối tăm, đó là dấu hiệu ổng nghiện bia lăm nhưng không có tiền mua. Ah Bah khom thấp, chăm chỉ kiểm củi, và qua khoé mắt nó thấy cha nó vào nhà.

Tối đó Ah Bah mơ thấy cha nó kiếm ra chỗ giấu trong chuồng gà. Sáng sớm hôm sau tim nó đập dữ dội, nó lên ra đi thẳng tới chuồng gà. Sờ soạng trong bóng tối tìm hộp thuốc lá thiếc, tay nó chạm đồng phân gà ẩm ướt và đụng phải cây đinh, và nó cứ tìm - nhưng hộp thuốc lá thiếc không có đó.

Nó chạy tới nức nở với mẹ, và bà mắng nó:

- Tao bảo đừng có tới đó thường, nhưng mày không nghe tao. Mày không biết cha mày đang hỏi tiền sao? Đồ quỷ đó lại kiếm ra mày lần nữa!

Thằng bé tiếp tục sụt sùi, trái tim nhỏ của nó đau đớn kinh khủng vì mất mát. Mẹ nó nói:

- Thôi, ngoan, đừng có nói gì nữa, nếu không cha mày chắc chắn sẽ nổi điên lên.

Bà dẫn nó vào nhà và cho nó miếng bánh mì với đường.

Bà mừng vì cuối cùng nó cũng êm lại, vì bà không muốn bắt Ah Lam Soh và mấy người khác đợi. Mười bảy đồng hai mươi lăm xu (bà đã giấu vội cái khăn tay và hộp thuốc lá bằng thiếc) nằm an toàn trong túi áo bà, và bà lên đi bằng những bước háo hức, vì thầy bói đã bảo đây là khởi đầu thời kỳ may mắn cho bà.